

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/173/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915208955
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7915208955.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu GENERAL FACTORING, a.s., Bratislava, Košická 56, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Michalská 14, proti žalovaným 1) V. Q., nar. XX.XX.XXXX, J. nad G., O. XXX/XX, a 2) L. G., nar. X.X.XXXX, G., Z. XXXX/XX, zast. JUDr. Viktóriou Hajduovou, advokátkou, Trebišov, M. R. Štefánika 3197/32, o zaplatenie 9 493,24 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného v 2. rade proti rozsudku 12C/358/2015-114z 15.6.2016 Okresného súd Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I a v prevyšujúcej časti z r u š u j e rozsudok a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní uhradiť žalobcovi sumu 4 120,54 eur s 9,00 % ročným úrokom z omeškania od 18.2.2011 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného dlh splácať, II. v prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol a III. určil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čo žalobca po čiastočnom späťvzatí návrhu, o ktorom rozhodol uznesením z 13.3.2015 č.k. 12C/6/2013-195 a ktoré nadobudlo právoplatnosť 5.5.2015 žiadal a čím žalobu odôvodnil, že žalovaný v 1. rade sa k žalobe nevyjadril a žalovaný v 2. rade žiadal, aby súd zamietol a uviedol, čím svoje stanovisko odôvodnil a, že žalobca sa s námietkami žalovaného v 2. rade nestotožnil. Uviedol, aké dokazovanie vykonal a čo z neho zistil. Ďalej citoval znenie § 6 ods.3 písm. a),b), ods.4 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného od 25.11.2004, § 5 ods.2 písm. d) zák. č. 365/2004 účinného do 6.12.2005, § 25 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497, § 369 ods.1 Obchodného zákonníka, § 53 ods.1,5,6 Občianskeho zákonníka, § 4 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z., účinného do 31.10.2008, § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 7 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z., § 303, § 306 ods.1 prvá veta, § 311 ods.1 Obchodného zákonníka, § 546, § 548 ods.1 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že žalovaní sú povinní uhradiť pre žalobcu sumu 4 120,54 eur. Rozhodol tak z dôvodu, že žalovanému v 1. rade vznikla povinnosť uhradiť úver, ktorý mu poskytol právny predchodca žalobcu na základe zmluvy o splátkovom úvere, avšak nevznikla mu povinnosť uhradiť úroky z úveru, úroky z omeškania ani žiadne iné poplatky, ktoré boli zmluvne dohodnuté. V tejto súvislosti poukázal na to, že výška dohodnutých úrokov Zmluvy o splátkovom úvere v spojení s dohodnutou dobou splácania úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Pri 120 - tich mesačných splátkach po 88,92 eur, právny predchodca žalobcu viazal poskytnutie úveru na splatenie sumy 10 670,40 eur a poplatkov za správu úveru vo výške 370,00 eur, teda spolu na splatenie sumy 11 040,40 eur. Za poskytnutý úver vo výške 6 638,00 eur by právny predchodca žalobcu získal od žalovaného v 1. rade najviac 4 402 eur. Celkový dlh by teda predstavoval 70 % výšky poskytnutého úveru. Zároveň poukázal na to, že žalobca nepreukázal

splnenie podmienky podľa § 7 ods.1 zák. č. 129 /2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Aj keď uvedené ustanovenie vstúpilo do účinnosti po uzavretí úverovej zmluvy, v čase uzavretia zmluvy už bolo účinné § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bolo povinnosťou právneho predchodcu žalobcu dojednať so žalovaným v 1. rade také individuálne zmluvné podmienky, ktoré by nemohli spôsobiť takú nerovnováhu medzi výškou čerpaného úveru a výškou splácaného úveru, ktorá by zodpovedala schopnostiam a možnostiam dlžníka splácať dlh splátkami primeranej výšky a primeranom období. Výška a počet dohodnutých splátok však svedčia o konaní právneho predchodcu žalobcu v rozpore už vtedy účinným § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Vyššia uvedená diskriminačná podmienka úverovej zmluvy sa zreteľne prejavila aj vo výške nárokov uplatnených žalobcom, keď tento dokonca požaduje, aby žalovaní uhradili podľa jeho výpočtov nesplatenú časť dlhu vo výške 9 493,24 eur s 9,80 % ročným úrokom zo sumy 8 741,23 eur od 22.12.2010. Spolu s takto požadovaným úrokom by už nesplatená časť dlhu predstavovala takmer 15 000,00 eur. Považoval za potrebné zdôrazniť, že dlžník už doposiaľ zaplatil na úhradu dlhu 2 667,80 eur podľa obsahu podania žalobcu z 12.4.2012. Nesplatená časť úveru, by podľa žalujúcej strany už mohla predstavovať toho času okolo 18 000,00 eur. Vyššie uvedené zistenia jednoznačne svedčia o nekalých a diskriminačných zmluvných podmienkach, ktoré právny predchodca žalobcu v zmluve stanovil, a splnenie ktorých žalobca požaduje. Ďalej citoval znenie § 11 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z., a z vyššie uvedených dôvodov, uložil žalovaným povinnosť uhradiť pre žalobcu iba sumu 4 120,54 eur, čo predstavuje nesplatenú časť úveru bez úrokov z úveru a poplatkov ku dňu splatnosti celého úveru, t.j. k 17.2.2011. Ďalej citoval znenie § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods.1 Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., účinného k 18.02.2011 a žalovaným uložil povinnosť uhradiť aj úroky z omeškania z dlžnej sumy, pretože žalovaní boli povinní ako je vyššie uvedené uhradiť úver do výšky čerpania ku dňu zosplatnenia to znamená k 17.2.2011, a preto sú od 18.2.2011 v omeškani s úhradou vyššie uvedenej nesplatennej časti úveru. Výška úrokov z omeškania je o 8,00 % vyššia ako základná úroková sadzba ECB, ktorá bola k 18.2.2011 jedno percento. Nestotožnil s tvrdením žalovaného v 2. rade, že mu ako ručiteľovi nevznikla povinnosť dlh splácať. Právny predchodca žalobcu riadne doručil žalovanému v 2. rade oznámenie o postúpení pohľadávky a len skutočnosť, že oznámenie bolo uložené na pošte nemožno túto skutočnosť hodnotiť ako doručenie bez právneho účinku. Podstatnou skutočnosťou je, že sa oznámenie uložením zásielky na pošte a oznámením žalovanému v 2. rade o tomto uložení dostalo do dispozičnej sféry žalovaného v 2. rade a týmto momentom sa považuje za doručené. Ďalšia námietka žalovaného, že nedostatok snahy žalobcu voči žalovanému v 1. rade na zistenie jeho pobytu a vymáhanie celého dlhu iba od dlžníka neodôvodňuje podanie žaloby aj proti ručiteľovi, nemá oporu v platnej právnej úprave. Žalobca preukázal, že žalovanému v 2. rade ako ručiteľovi oznámil, že žalovaný v 1. rade ako dlžník dlh nespláca a preto týmto úkonov žalobcu vzniká aj žalovanému 2. rade ako ručiteľovi povinnosť splácať dlh popri dlžníkovi. Citoval znenie § 142 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku a keďže žalobca ani žalovaný v 2. rade nemali vo veci plný úspech, mali úspech iba čiastočný, rozhodol, že žiaden z nich nemá právo na náhradu trov konania.

3. Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalobca i žalovaný v 2. rade.

4. Žalovaný v 2. rade napadol odvolaním rozsudok čo do výroku I., ktoré takto odôvodnil: uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b), e), CSP a to z toho dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil jemu ako procesnej strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a takej miere, že došlo k jeho porušeniu práva na spravodlivý proces a to preto, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre vydanie rozsudku. Nesprávnym procesným postupom súdu, ktorý mu znemožnil uplatňovanie procesných práv vidí v tom konaní, že počas celého procesného konania sa súdu nepodarilo nájsť, predvolať žalovaného v rade 1., ktorý bol hlavným dlžníkom zmluvy o úvere, pričom súdu viackrát v priebehu konania navrhoval spôsob jeho vyhľadania, navrhol vykonať dôkazy v podobe výsluchu blízkych príbuzných žalovaného v rade 1, pričom súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal a nim navrhnuté dôkazy nevykonal, preto to vyvolalo v ňom pocit narušenia princípu právnej istoty. Touto vadou ako vadou skutkovou dôvodí svoje odvolanie, pretože dôkaz v podobe výsluchu žalovaného v rade 1., ktorému súd počas celého priebehu konania ani predvolanie nedoručil považoval aj považuje za rozhodujúci na zistenie rozhodných skutočností, ktoré by boli spôsobilé vyvolať diametrálne iné rozhodnutie v merite veci, a keďže súd takýto dôkaz nevykonal napáda rozhodnutie odvolaním. Pochybenie súdu vidí aj v tom smere, že síce voči dlžnej istine, jej príslušenstvu v priebehu konania nemal výhrady, ale trvá na tom, rešpektujúc § 497 Obch. zákonníka., ako aj § 303 a § 306 Obch. zákonníka, že žalobca je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa, v postavení ktorého vystupuje, len v prípade, ak dlžník nesplní svoj splatný záväzok v primeranej lehote po tom, že ho na to veriteľ na to písomne vyzval, a pretože nezodpovedanou pre neho zostáva otázka spôsobu vyzvania dlžníka veriteľom a teda žalovaným v 1. rade a najmä spôsob doručovania medzi veriteľom resp. jeho právny nástupcami a žalovaným v rade 1. a tiež najmä nedokázaná skutočnosť

zo strany žalobcu o tom, že uplynula primeraná doba po tom, čo veriteľ písomne vyzval dlžníka a teda mu výzvu doručil a to tak, aby bolo možné hodnoverne dobu na plnenie poskytnutú vyzistiť, a z ktorej by vyplýval počiatok lehoty na vymáhanie dlhu od ručiteľa (§ 340 ods.2 Obch. zákonníka) a ktorá stranou procesného útoku dokázaná vôbec nebola. Z dôvodov už vyššie uvedených preto navrhol, aby Krajský súd ako súd odvolací nim napadnuté rozhodnutie súdu vo výroku č. I. zrušil v zmysle § 389 ods.1 písm. c) CSP a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods.1 CSP.

5. Žalobca odvolaním napadol rozsudok vo výroku, že v prevyšujúcej časti návrh zamietol (druhý výrok) a určil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania (tretí výrok), ktoré odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata nesprávnosti rozhodnutia spočíva najmä v nesprávnom právnom posúdení charakteru úverového vzťahu, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska určenia možného, resp. nemožného úročenia, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti, nepredvídateľnom postupe konajúceho súdu.

I. Zmluva medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom bola podpísaná 31.1.2005. Podľa § 1 ods.2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákona o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase podpisu zmluvy, ktorého znenie citoval a poukázal na to, že podľa Zmluvy medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom účelom úveru bola rekonštrukcia. Vzhľadom na uvedené sa zákon o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov na zmluvu medzi právnym predchodcom navrhovateľa a dlžníkom nevzťahuje. Súd potom odkazuje na zákon, ktorého použitie v tomto prípade možné nie je. Má preto dôvodne za to, že súd v nadväznosti na účel úveru nesprávne vec právne posúdil. Má preto tiež dôvodne za to, že rozhodnutie súdu je v nadväznosti na účel úveru nepreskúmateľné. Súd založil svoje rozhodnutie v druhom výroku, ktorým v prevyšujúcej časti návrh zamietol na tom, že porovnával výšku súčtu jednotlivých splátok s úrokmi so sumou poskytnutého úveru, na čo následne určil, že výška dohodnutých úrokov v spojení s dohodnutou dobou splácania je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (strana 5, predposledný ods.). Je pritom zrejmé, že súčet splátok vzhľadom na to, že úver je poskytovaný s úrokom, musí prevýšiť výšku pôvodne poskytnutej istiny. Inštitútu úroku ako taký je právnym poriadkom upravený a úrok právny poriadok predpokladá a pozná. Súd na str. 6 napadnutého rozsudku v nadväznosti na toto poukazuje na § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka a citoval znenie platné a účinné v čase podpisu zmluvy. Súd v tejto súvislosti opomenul § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase podpisu zmluvy, ktorého znenie tiež citoval. Okrem toho, súd opomenul vysvetliť fakt značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nepochybné, že pri úverovom vzťahu je cenou plnenia úrok, ktorý je dlžník povinný zaplatiť. Z tohto ustanovenia potom vyplýva, že v čase uzavretia úverovej zmluvy sa súdom uvádzané obmedzenie nevzťahovalo na cenu plnenia, čím bol úrok, a úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a dlžníkom v tomto smere tak ani hypoteticky nemohla obsahovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Má preto dôvodne za to, že súd v nadväznosti na § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase podpisu zmluvy, nesprávne vec právne posúdil. Má preto dôvodne za to, že rozhodnutie súdu je v nadväznosti na § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase podpisu zmluvy, nepreskúmateľné.

III. Na str. 4 napadnutého rozhodnutia súd uvádza obsah § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, ktoré citoval a uviedol, že toto ustanovenie bolo zavedené zák. č. 568/2007 Z.z. a bolo účinné od 1.1.2008, že nebolo súčasťou platného právneho poriadku v čase podpisu zmluvy medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom. Upozornil na to, že 31.1.2005 - v čase uzavretia zmluvy medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom Občiansky zákonník § 53 ods.6 vôbec neobsahoval! Z uvedeného prvotného pôvodného znenia § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zákonodarca pod odplatom pri úvere rozumie úrok, čo je cenou plnenia podľa § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase podpisu zmluvy, čo potvrdzuje v čase uzavretia úverovej zmluvy sa súdom uvádzané obmedzenie (§ 53 ods.1 Občianskeho zákonníka) nevzťahovalo na cenu plnenia, čím bol úrok, a úverová zmluva uzavretá medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom v tomto smere tak ani hypoteticky nemohla obsahovať neprijateľnú zmluvnú podmienku (bod II. vyššie). Podľa neskoršieho znenia § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, jeho znenie tiež citoval a uviedol, že toto ustanovenie bolo zavedené zák. č. 379/2008 Z.z. a bolo účinné od 1.11.2008 a nebolo súčasťou platného právneho poriadku v čase podpisu zmluvy. Má

preto dôvodne za to, že súd v nadväznosti na § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, ktoré Občiansky zákonník v čase podpisu zmluvy medzi jeho právnym predchodcom a dlžníkom vôbec neobsahoval, nesprávne vec právne posúdil. Má preto dôvodne za to, že rozhodnutie súdu je v nadväznosti na § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, ktoré Občiansky zákonník v čase podpisu zmluvy vôbec neobsahoval, nepreskúmateľné. IV. Hoci je podľa uvedeného v bode III. vyššie v súvislosti s § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka, nesprávnosť postupu súdu podľa neho už zrejme, namieta celkovú nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu v súvislosti s týmto ustanovením. Súd vôbec neuvádza a neodôvodňuje aká úroková sadzba je ešte možná/prípustná a aká už možná/prípustná nie je. Nevie potom posúdiť, ako súd dospel k tomu, že v tomto konkrétnom prípade, je úroková sadzba neprijateľná. V nadväznosti na neprijateľnosť úrokovej sadzby však súd posúdil úver ako bezúročný, od čoho potom odvodzoval plnenie, na ktorého žalovaných zaviazal a následne v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Poukázal na to, že výška úrokovej miery bola dohodnutá ako premenlivá, 9,80 % p.a. ročne v čase podpisu zmluvy. Súd vôbec neuvádza a neodôvodňuje, v čom je táto úroková sadzba neprípustná a prečo. Hoci bolo povinnosťou súdu preukázať to, v čom je výška úrokov neprijateľná (ak chcel použiť § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka), čo podľa nás vzhľadom na vylučujúce § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka nemohol (bod II. vyššie), podľa údajov Národnej banky Slovenska zverejnených na internetovej stránke, ktorej adresu uviedol, bola pri čerpaných úveroch poskytnutých obyvateľstvu v roku 2005 úroková sadzba od 10,38 % p.a. do 12,11 % p.a., v januári 2005 to bolo 11,77 % p.a. a vo februári 2005 to bolo 12,11 % p.a. Zmluva účelom úveru bola podpísaná 31.1.2005, výška úrokovej miery bola dohodnutá ako premenlivá, 9,80 % p.a. ročne v čase podpisu zmluvy. V. Citoval z rozhodnutí NS SR sp. zn. 8Sžo/191/2010, 2 M Cdo 7/2009. VI. Namieta, že týmto odvolaním napadnutý rozsudok je podľa neho zásadne postihnutý vadou nepreskúmateľnosti a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, najmä vo vzťahu k uvedenému v bodoch I. až V. vyššie a citoval znenie § 157 ods.2 O. s. p. V súčasnej dobe sa otázka, akým spôsobom má byť vypracované odôvodnenie rozsudku nepovažuje za spornú. V rámci rozhodovacej praxe súdov a právno-teoretických úvah bolo vytvorené množstvo materiálov komplexne riešiacich danú problematiku. Zo všetkých uviedol výňatok z rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, číslo 37/1985, ktorý pre jeho výstižnosť a stručnosť považujeme za najvhodnejší pre účely toho odvolania a citoval z neho. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého „uznesenia“ sa domnieva, že prvostupňový súd pri jeho vypracovaní nepostupoval v súlade s uvedeným vyššie. Rozsudok tak podľa jeho názoru odôvodneného vyššie i ďalej vykazuje znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný, pričom podľa neho zakladá aj porušenie ústavných práv žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu. Logickým postupom v medziach zákona by malo byť jeho zrušenie odvolacím súdom a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pre podporu argumentácie si dovoľil uviesť i výňatok z textu komentára k § 157 od Prof. JUDr. Jána Mazáka, PhD a citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 2 Cdo 238/2008 z 30.11.2009, uznesenia Ústavného súdu SR III. ÚS 107/07, 2 Cdo 170/2005 a 7Cdo 136/2013, 8Sžo/191/2010, 2 M Cdo 7/2009, 7 Cdo 201/2014, ďalej citoval z čl. 6 ods.1 Dohovoru, čl. 46 ods.1 ústavy a uviedol, že rovnako ako čl. 46 ods. 1 Ústavy SR znenie čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je súčasťou slovenského aj českého právneho poriadku, že právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda vyplýva aj z čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd. Zákonný základ práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa nachádza v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a citoval z II. ÚS 410/06, III. ÚS 311/07, I.ÚS 243/07. Uviedol, že právna teória uvádza „Charakteristickým špecifikom pre súdny proces je, že navyše k diskusii medzi účastníkmi tu existuje (implicitná) diskusia medzi účastníkmi a sudcom, ktorá je zameraná na preverenie toho, či protagonistovo tvrdenie môže byť obhájené vo vzťahu ku kritickým reakciám, ktoré uvádza sudca v jeho oficiálnom postavení inštitucionálneho protivníka. Sudca musí preskúmať, či je tvrdenie akceptovateľné vo svetle kritických reakcií druhej strany a či je akceptovateľné vo svetle určitých právnych východísk a pravidiel hodnotenia, ktoré musia byť zohľadnené pri hodnotení argumentov v súdnom procese. ... Keď je rozhodnutie sudcom prezentované, je predložené na kritické preverenie publiku, ktorému je [rozhodnutie] adresované. Toto početné publikum zahŕňa účastníkov konania, sudcov vyšších súdov, iných právnikov a celú odbornú verejnosť [legal community as a whole]. Preto sudca za účelom odôvodniť rozhodnutie musí predložiť argumenty na podporu tohto rozhodnutia. ... odôvodnenie rozhodnutia tvorí časť diskusie medzi sudcom a možnými protivníkmi: stranou, ktorá sa môže chcieť odvolať a sudcom odvolacieho súdu.“ Právna teória ďalej uvádza: „V kritickej diskusii účastníci spoločne zaisťujú, že pravidlá diskusie sú dodržiavané a spoločne rozhodujú o výsledku hodnotenia a výsledku diskusie. V súdnom procese je kvôli nestrannosti úlohou sudcu zaisťiť, že pravidlá procesu sú dodržané. Je tiež úlohou sudcu zhodnotiť argumentáciu a urobiť rozhodnutie o konečnom výsledku. Teda v súdnom procese robí sudca sám to, čo účastníci v kritickej diskusii robia spoločne.“ Pozri FETERIS, E.: Fundamentals of Legal Argumentation. A Survey of Theories on the Justification

of Judicial Decisions. Dordrecht : Kluwer Academic Publishers. 1999, s. 173 - 174. Analyzovanie povinnosti súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania má pre právnu prax veľký význam. Ústavný súd SR má totiž právomoc preskúmavať ústavnosť rozhodnutí všeobecných súdov a už mnohokrát zrušil rozhodnutia všeobecných súdov práve z dôvodu, že sa sudy dostatočne nevyrovnali s argumentmi účastníkov konania a tým porušili základné právo na spravodlivý proces. Tiež Európsky súd mnohokrát vyslovil porušenie práva na spravodlivý proces preto, že rozhodnutia vnútroštátnych súdov sa nevyrovnali s argumentmi účastníkov konania. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach tiež bližšie konkretizoval, čo znamená vyrovnať sa s argumentmi. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/09 a citoval z neho. K tomu, čo znamená vyrovnať sa s argumentmi účastníka konania, sa výstižne vyjadril napríklad aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku sp. zn. 2 Afs 24/2005. Z uvedených rozhodnutí možno podľa jeho názoru vyvodit', že „vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd odmietne nejaký argument účastníka konania, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť resp. aspoň spochybnit', alebo vysvetliť, prečo tento argument považuje za irelevantný. Uvedenie dôvodu pre prijatie alebo odmietnutie argumentu účastníka konania je vlastne tiež argumentáciou - a to uvádzaním argumentov reagujúcich na argumenty účastníka konania. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne - aby naozaj smerovali k vyvráteniu alebo spochybneniu argumentov účastníkov konania. Za arbitrárne zaobranie sa argumentmi možno považovať napríklad konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd dostatočne vysvetlil, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Možno tiež konštatovať, že čím je dôkladnejšia a podrobnejšia (hlbšia) argumentácia účastníka konania, tým musí byť dôkladnejšia aj argumentácia súdu, ak chce súd tieto argumenty vyvrátiť alebo spochybnit' (napr. PECZENIK, A.: On Law and Reason. Springer, 2008, s. 113 - 114.) Ak súd na konkrétne a podrobné argumenty účastníka konania zareaguje iba všeobecným konštatovaním, takáto argumentácia súdu nemôže byť považovaná za konkrétny proti argument a nemôže byť ani považovaná za dostatočné vyrovnanie sa s argumentmi účastníka konania. Z judikatúry Európskeho súdu jednoznačne vyplýva, že súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi. Vo viacerých rozhodnutiach Európsky súd uviedol, že ak sa vnútroštátny súd nevyrovnal s argumentom alebo návrhom predloženým účastníkom konania. „nie je možné zistiť, či súd jednoducho opomenul zaoberať sa touto otázkou alebo či ho zamýšľal zamietnuť, a ak to bolo jeho úmyslom, aké boli dôvody pre takéto rozhodnutie“ (napr. Ruiz Torija v. Španielsko, § 30, Yanakiev v. Bulharsko, § 71, podobne Bochan v. Ukrajina, § 82, Hiro Balani v. Španielsko, § 27, Higgins v. Francúzsko, § 43.). V týchto prípadoch Európsky súd vyslovil porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Obsah a rozsah povinnosti súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania možno vyvodit' z nasledujúcich rozhodnutí Európskeho súdu: Vo veci Ruiz Torija v. Španielsko (rozhodnutie z 9.12.1994). VII. Napáda tak druhý výrok, ako i tretí výrok, ktorý je s druhým výrokom spojený. VIII. S poukazom na uvedené napáda Rozsudok Okresného súdu Trebišov v konaní spisová značka 12C/358/2015 z 15.6.2016 a to v druhom výroku (ktorým súd prvej inštancie návrh v prevyšujúcej časti zamietol) a v treťom výroku (ktorým súd prvej inštancie určil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania) a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie v celom rozsahu, a odporcov (žalovaných) voči „odporcovi“ zaviazá spoločne a nerozdielne i na zaplatenie sumy 3 839,42 eur, úroku z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 3 839,42 eur od 1.4.2011 do zaplatenia, náhrady trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 477,50 eur, trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 587,40 eur, ktoré špecifikoval alternatívne navrhol, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Trebišov v konaní spisová značka 12C/358/2015 zo 15.6.2016 v druhom výroku (ktorým súd prvej inštancie návrh v prevyšujúcej časti zamietol) a v treťom výroku (ktorým súd prvej inštancie určil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Voči žalovaným požaduje a uplatňuje právo na zaplatenie trov odvolacieho konania tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného dlh splácať a to osobitne za zaplatený súdny poplatok spojený s odvolaním a osobitne trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci vo výške 179,60 eur (pri hodnote veci 3 839,42 eur), ktoré požaduje zaplatiť k rukám (na účet) právneho zástupcu žalobcu vedený v obchodnej spoločnosti G. banka, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX.

6.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorý sa s odvolaním žalobcu, ako ak aj dôvodmi v ňom uvedenými sa nestotožňuje a v celom rozsahu zotrváva na odvolaní podanom 27.7.2016 proti I. výroku rozsudku. Podľa jeho názoru je odvolanie dosť zmätočné, nakoľko na jednej strane žalobca udáva, že § 53 ods.6 OZ neboli súčasťou platného právneho poriadku v čase podpisu zmluvy medzi účastníkmi konania, no pritom v jednotlivých častiach podaného odvolania žalobca odkazuje na 53

najmä ods.1 OZ p, s ktorým sa stotožňuje (neprijateľné podmienky). Záverom dodáva lex posterior derogat legi priori - zákon neskorší ruší zákon prvší, ako základnú zásadu právneho poriadku.

7.K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že s odvolaním žalovaného 2/ nemožno súhlasiť. Pokiaľ žalovaný 2/ namieta nevykonanie dôkazov, za toto nemožno považovať úspešné predvolanie žalovaného 1/, či zabezpečenie jeho účasti na pojednávaní v situácii, keď toto nemá žiaden vplyv na povinnosť žalovaného 2/ plniť voči žalobcovi. Napokon i podľa žalovaným 2/ napadnutej časti rozsudku, je povinnosť zaplatenia žalovaným 1/ a žalovaným 2/ definovaná tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého žalovaného. Túto skutočnosť nenamieta a nerozporuje ani žalovaný 2/. Zaviazanie žalovaného 2/ na plnenie nieje a nemôže byť viazané na prítomnosť žalovaného 1/ na pojednávaní. Toto nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a aktuálne ani z Civilného sporového poriadku. Podobne nemôže dôjsť k tomu, že sa vo veci nebude konať a o nároku veriteľa sa nerozhodne, pokiaľ nebudú na pojednávaní prítomní všetci žalovaní. V teraz podanom odvolaní žalovaný 2/ priamo uvádza, že k dlžnej istine a jej príslušenstvu nemal výhrady. Toto je podľa neho podstatné tak vo veci samej, ako i vo vzťahu k námietke neprítomnosti žalovaného 1/. Pokiaľ žalovaný 2/ priamo tvrdí, že k dlžnej istine a jej príslušenstvám mal výhrady, odvolací súd by mal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez ohľadu na ostatné vo vzťahu k žalovanému 2/ a jeho odvolaniu v žalovaným 2/ napadnutej časti potvrdiť. Takisto neprítomnosť žalovaného 1/ na pojednávaní pri takomto písomnom vyhlásení žalovaného 2/ stráca vo vzťahu k povinnosti plnenia žalovaným 2/ akékoľvek opodstatnenie (pri tom však namietol, že zaviazanie žalovaného 2/ na plnenie nie je a nemôže byť viazané na prítomnosť žalovaného 1/ na pojednávaní, čo nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a aktuálne ani z Civilného sporového poriadku. Podobne nemôže dôjsť k tomu, že sa vo veci nebude konať a o nároku veriteľa sa nerozhodne, pokiaľ nebudú na pojednávaní prítomní všetci žalovaní.) Čo sa týka druhej odvolacej námietky žalovaného 2/, súdu prvej inštancie podaním z 19.6.2015 oznámil, že podľa § 306 ods.1 Obchodného zákonníka „Veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nespĺnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nespĺní, najmä pri vyhlásení konkurzu.“ Podľa Rozsudku NS SR z 1.1.1998 v konaní spisová značka 4 Obo 248/98 „Doručením žaloby, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku od dlžníka aj ručiteľa, je voči dlžníkovi splnená podmienka písomnej výzvy v zmysle § 306 ods.1 OBZ“ (publikované i v odbornej literatúre - v časopise Zo súdnej praxe 44/1999). Podobne NS SR v konaní Obdo V 2/2006-399 ako dovolací súd priamo a jednoznačne tvrdí nasledovné „Odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru, že nebola splnená podmienka doručenia písomnej výzvy dlžníkovi. Uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje písomnú formu výzvy veriteľovi, nestanovuje však bližšie obsah výzvy ani spôsob, akým sa má dlžníkovi doručiť. V súdnej, ale aj v bežnej právnej praxi (napr. Jaromír Svoboda a kolektív. Občiansky zákonník, Eurounion, s.r.o., Bratislava, 1994, str. 389, Jehlička, Švestka, Škárová, Občiansk zákonník, komentár, C. H. Beck, 9. vydanie 2004, str. 799 a ďalšie) sa podanie žaloby, ktorou sa uplatňuje zaplatenie dlhu považuje za kvalifikovanú výzvu dlžníkovi na splnenie.“ Podobne sa tejto problematike venoval i NS ČR a to v rozsudku z 25.1.2005, sp. zn. 29 Odo 583/2004, pričom z tohto rozhodnutia vyplýva záver, že hmotnoprávny úkon, a to písomná výzva dlžníkovi na splnenie splatného záväzku, ktorá je predpokladom pre vymáhanie záväzku od ručiteľa, môže byť obsiahnutá aj v žalobe, ktorou sa veriteľ domáha od dlžníka a taktiež od ručiteľa zaplatenia dlžnej čiastky. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku je navyše potvrdené a preukázané, že popri tom žalobca pôvodne komunikoval i so žalovaným 2/, kedy tomuto doručoval relevantné podklady. S poukazom na to žiada, aby odvolací súd odvolaniu žalovaného 2/ nevyhovel. Voči žalovanému 2/ si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania spojených s týmto vyjadrením vo výške 191,56 (pri hodnote veci 4 120,54 eur) (151,05 eur tarifná odmena + 8,58 eur režijný paušál + 31,93 eur DPH). Túto sumu žiadal zaplatiť na účet právneho zástupcu „žalovaného“ vedený v obchodnej spoločnosti G. banka, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, R. M XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS XXXXXXXXX.

8.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok vo výroku I, ktorým žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní uhradiť žalobcovi sumu 4 120,54 eur s 9,00 % ročným úrokom z omeškania od 18.02.2011 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého odporcu dlh splácať potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie a vo výroku II. a III. zistil, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces, preto rozsudok podľa § 389 ods.1 písm. b) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

9.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. a) CSP spočíva v tom, že neboli splnené procesné podmienky, ktorými sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku. Právna teória rozdeľuje procesné podmienky a) na strane súdu (právomoc a príslušnosť); b) na strane strán sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, povinnosť zastúpenia...); c) vecné procesné podmienky (existencia žaloby, splnenie poplatkovej povinnosti); d) negatívne procesné podmienky (prekážky rei iudicatae, listispendencie). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania.

10.Žalobca nepoukazuje na žiadne procesné podmienky, ktoré neboli splnené a žiadne porušenie nezistil ani odvolací súd, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

11.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

12.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

13.Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14.Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

15.Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd

(úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo strán sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

16.Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

17.Súd v odôvodnení rozhodnutia len konštatoval, že povinnosťou právneho predchodcu žalobcu bolo dojednať so žalovaným v 1. rade také individuálne zmluvné podmienky, ktoré by nemohli spôsobiť takú nerovnováhu medzi výškou čerpaného úveru a výškou splácaného úveru, ktorá by zodpovedala schopnostiam a možnostiam dlžníka splácať dlh splátkami primeranej výšky a primeranom období. Neuviedol však, v akom rozsahu a ktoré dojednané podmienky sú neprijateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, akými úvahami sa súd riadil, keď dospel k vyslovenému záveru, že výška a počet dohodnutých splátok však svedčia o konaní právneho predchodcu žalobcu v rozpore už vtedy účinným § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Uvedené konštatovanie je všeobecné, a nevysvetlil, v čom spočíva značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a rovnako neuviedol a neodôvodnil, aká úroková sadzba je ešte prípustná a aká už prípustná nie je a nie je zrejmé na základe čoho, súd dospel k tomu, že úroková sadzba je neprijateľná.

18.Napadnutý rozsudok vo vytykanom rozsahu nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe, je v tejto časti nepreskúmateľný a nie je riadne odôvodnený.

19.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

20.Žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod žalobca neuviedol a tento nie je daný.

21.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §

191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

22. Súd skutkové zistenia, založil na chybnom hodnotení dôkazov.

23. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

24. Súd zistený skutkový stav nepodriadil pod správny právny predpis.

25. Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol na základe zmluvy o splátkovom úvere z 31.1.2005, úver bol účelovo určený na rekonštrukciu. Právny vzťah takto založený sa riadil zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

26. Podľa § 1 ods.2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zákon sa nevzťahuje na zmluvy a) o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

27. Keďže úver bol poskytnutý za účelom rekonštrukcie na vzniknutý právny vzťah sa nevzťahujú právne normy podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

28. Podľa § 52 ods.1 O. z. spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy.

29. Podľa § 53 ods.1 O. z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

30. Podľa § 53 ods.2 O. z. ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

31. V čase uzatvorenia zmluvy úverová zmluva sa nemohla riadiť § 52 ods.1 a ani 53 ods.1,2 O. z. a súd nemohol vyhodnotiť úrok z úveru, ktorý je cenou (odplatom) za plnenie ako neprijateľnú zmluvnú podmienku ale len podľa § 39 O. z. pre rozpor s dobrými mravmi prípadne podľa § 6 ods.3 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

32. Podľa § 6 ods.3 zák. č. 634/1992 Zb. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré a) je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

33. Podľa § 6 ods.4 zák. č. 634/1992 Zb. spotrebiteľ, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa domáhať právnej ochrany na súde podľa osobitného zákona.

34.V kontexte s uvedeným súd rozhodol retroaktívne, na základe právnych predpisov, ktoré neboli v čase uzatvárania zmluvy platné a účinné.

35.Po vrátení veci bude súd povinný zistený skutkový stav vyhodnotiť podľa platných právnych noriem v čase uzatvorenia zmluvy, dohodnutú úrokovú sadzbu porovnať s obdobnými typmi spotrebiteľských úverov zverejneného MFSR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1.štvrtrok 2005 a na základe zistených údajov uzavrieť, či dohodnutý úver v zrušenej časti nebol v rozpore s dobrými mravmi, rovnako ako aj odplata (poplatok) za poskytnutý úver. Ak z dokazovania naďalej vyplynie diskriminácia žalovaných túto odôvodní tak, aby bolo zrejmé, v čom spočívala a za použitia akých vstupných porovnávacích údajov k uvedenému záveru dospel.

36.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, a vidí ho v tom konaní, že počas celého procesného konania sa súdu nepodarilo nájsť, predvolať žalovaného v rade 1., ktorý bol hlavným dlžníkom zmluvy o úvere, pričom súdu viackrát v priebehu konania navrhoval spôsob jeho vyhľadania, navrhol vykonať dôkazy v podobe výsluchu blízkych príbuzných žalovaného v rade 1, pričom súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal.

37.K uvedenej námietke je potrebné uviesť, že súd za účelom zistenia pobytu žalovaného v 1. rade vykonal rozsiahle dokazovanie. Zásielky žalovanému v 1. rade doručoval na známu adresu prostredníctvom OR PZ v Trebišove (č. I. 52 sp. zn. 12C/6/2013), ktoré uviedlo, že menovaný sa na uvedenej adrese nezdržiava, lebo z uvedeného bytu bol vystaňovaný a terajší pobyt nie je známy. Mesto J. (č. I. 59 sp. zn. 12C/6/2013) uviedlo, že menovaný sa na uvedenej adrese nezdržiava a v J. nad G. nemá blízkych príbuzných. Z Registra obyvateľov SR (č. I. 60 sp. zn. 12C/6/2013) zistil, že žalovaný v 1. rade má k 25.4.2012 evidovaný trvalý pobyt na adrese O. XXX/XX, J. nad G., Ústredná evidencia väzňov ZVJS SR oznámila (č. I. 61 sp. zn. 12C/6/2013), že žalovaný v 1. rade nie je vo výkone väzby-trestu, preto mu uznesením z 26.6.2012 ustanovil opatrovníka Mesto Čierna nad Tisou, ktoré neskôr na základe odvolania opatrovníka uznesením z 15.11.2012 zmenil, tak že za opatrovníka určil V. W. X., vyššieho súdneho úradníka.

38.Súd postupoval v súlade s vtedy platným a účinným § 29 ods.2 O. s. p. a jeho postupom vo vzťahu k žalovaným nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

39.Žalovaným v 2. rade uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

40.Žalovaný v 2. rade navrhoval dôkaz v podobe výsluchu žalovaného v rade 1., ktorému súd počas celého priebehu konania nedoručil predvolanie, považoval aj považuje za rozhodujúci na zistenie rozhodných skutočností, ktoré by boli spôsobilé vyvolať diametrálne iné rozhodnutie v merite veci.

41.Podľa § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

42.Podľa § 306 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval.

43.V súlade s citovanými ust. žalobca bol oprávnený vymáhať plnenie od ručiteľa teda žalovaného v 2. rade, preto ak by aj došlo k výsluchu žalovaného v 1. rade, jeho povinnosť ako ručiteľa by týmto nezanikla. Tá zanikne len splnením dlhu resp. zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje.

44.K námietke týkajúcej sa doručenia oznámenia o postúpení odvolací súd uvádza, že oznámenie bolo žalovanému v 1. rade doručené 21.2.2011 a žalovaný v 2. rade zásielku na uvedenej adrese neprebral

a vrátila sa späť právnomu predchodcovi žalobcu (č. l. 15,16 sp. zn. 12C/6/2013) a výzvy na zaplatenie boli doručované žalovaným listom zo 17.2.2011 (č. l. 161,162 sp. zn. 12C/6/2013 zrejme obyčajnou zásielkou), kedy sa stal záväzok splatným. Odvolací súd sa stotožňuje aj s rozhodnutím NS SR 4 Obo 248/98, podľa ktorého je splnená podmienka podľa § 306 ods.1 Obch. zák. aj doručením žaloby.

45.Uplatnený odvolací dôvod žalovaným v 2. rade nie je daný.

46.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

47.Podľa § 396 ods.3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

48.V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania.

49.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.